

Csendőrnapi

(1934-ben, a Hadtörténeti Intézet és Múzeum épületében elhelyezett
Csendőrhősök emlékművének leleplezésekor elhangzott vers

Fonjunk gyöngy koszorút arany levelekből,
Becsület övezet dicső, szép tettekből,
Mert e nappal, mit az eszmének szentelünk,
Múltat, jelent, jövőt együtt ünnepelünk.

Örök márványemlék a ma: „Csendőr napja!”
Drága koszorúkat ez az emlék kapja.
Ez a koszorú él, mert levele, gyöngye,
Honunkat sirató szívünk – lelkünk könnye!

Él a koszorú, mert a múlttól regél,
Nagy elődeinkről, nagy tetteket beszél.
Vérrel van bevésve mindegyik levelén,
Hogyan éltek – haltak becsület mezején!

Hogyan éltek hűséggel a magyar hazába’,
Mikor aranykalász hullott a kaszába!
Hogyan haltak vitézül, mikor jött a romlás,
Hősi magasságból gyászos porba hullás.

Félszázada múlt maj’, hogy élünk és halunk -
Vérrögös utunkon elszántan haladunk.
A sorskalapács ver, de így lesz az acél!...
Keményebbek leszünk, s még biztosabb a cél!

A sorskalapács ver! De szilárd a hitünk,
Hogy eljön az idő, mikor visszaütünk!
Nagymagyarországon derül már az égbolt
S újra úgy lesz, ahogy ezer éven át volt.

Hieronymi Lajos